

ROOM 7:7–25: LAIN APOLOGIAA VAI KRISTITYN OMAKUVA?

TEOL. TRI TIMO LAATO

1. Johdanto

Room 7:7–25 lain apologiaa – puolesta ja vastaan

Roomalaiskirjeen 7:7–25 teemana pidetään yleisesti lain apologiaa.¹ Vallitsevan käsityksen puolesta on meidän maassamme puhunut vahvasti H. Räisänen. Hän toteaa mm. seuraavasti:

"Rm 7:7–25 muodostaa kirjeen ajatuskulussa eräänlaisen laajan ekskurssin, jonka Paavalin tarve selittää lakiteologiaansa on tehnyt välttämättömäksi. Viittailtuaan aikaisemmin (3:20, 4:15, 5:20) lain ja synnin läheiseen yhteyteen ja julistettuaan 7:1–6 kristittyjen vapautuneen laista hän haluaa nyt torjua johtopäätöksen, että laki olisi Jumalan tarkoitusten vastainen. 7:7–13 osoittaa, että vaikka laki aiheuttaakin synnin tulemisen 'eläväksi', laki ei kuitenkaan ole tähän syypää; syy on synnin. Tähän 'lain apologiaan' 14–25 niveltyy saumattomasti; jaksossa selvitellään joko 7–11 kuvatun edellytyksiä (miten oli mahdollista, että synti saattoi käyttää lakia hyväkseen) tai sen seurauksia (synnin petos on aiheuttanut ihmisen toivottoman kietoutumisen synnin valtaan). [...] Laissa ei ole

¹ Ks. kommentaareja.

muuta vikaa kuin että se on voimaton auttamaan ihmistä (vrt. 8:3). Jakson lopussa Paavali liukuukin yhä enemmän kuvaamaan asian tätä puolta. Lain apologia muuttuu vaivihkaa lain voimattomuuden demonstraatioksi. On ratkaisevan tärkeää huomata, että Paavalin *teemana ei Rm 7 ole ihmisen, vaan lain ongelma.*"²

Vähän myöhemmin Räisänen esittää yhteenvedona huikean väitteensä:

"Muihin kysymyksiin kuin Paavalin käsitykseen *laista* ei jaksostamme tulisi etsiä vastausta."³

Näin ehdottomaan kieltoon ei voi yhtyä. Room. 7 kuvaa kourintuntuvasti "minän" kykenemättömyyttä täyttää laki. Nämä antropologiset korostukset nousevat varsinkin loppua kohden yhä keskeisemmin esille. Siksi keskittyminen vain lain ongelmaan rajoittaa tutkimuskenttää kohtalokkaalla tavalla.⁴

Edelleen lain apologiaksi nimetty jakso sisältää itse asiassa yllättäen paljon lain kritiikkiä. Räisänen oma todistelu paljastaa tämän selvästi. Hänen mukaansahan 7:7–13 osoittaa, että laki aiheuttaa synnin tulemisen "eläväksi". 7:14–25 myötä taas esitys "muuttuu vaivihkaa lain voimattomuuden demonstraatioksi".⁵ Koska jakso sisältää läpeensä vahvaa kritiikkiä lakia kohtaan, ei sitä mielestäni voi täydellä syyllä kutsua lain apologiaksi.⁶

² H. Räisänen: "Myyty synnin alaisuuteen". Kuvaako Rm 7:14–25 kristittyä? *TA* 81 (1976), 433–434.

³ Ebd., 437.

⁴ Ks. omaa esitystäni: *Paulus und das Judentum*. Anthropologische Erwägungen. Åbo 1991, 137–182.

⁵ Ks. ensimmäistä lainausta yllä.

⁶ Vrt. R. Schnackenburg: Römer 7 im Zusammenhang des Römerbriefes. *Jesus und Paulus*. Festschrift für W. G. Kümmel zum 70. Geburtstag. Hrsg. von E. E. Ellis und E. Gräßer. Göttingen 1975, 292: "Der Abschnitt wird öfter überschrieben 'Apologie des Gesetzes'. Diese Kennzeichnung trifft sicher eine Intention des Apostels, erschöpft aber sein Anliegen nicht. Die apologetische Tendenz ist zwar in V. 12 greifbar, wird aber in V. 13 von der anderen überholt, die Übermacht der Sünde aufzuzeigen, die sich des von Haus aus guten und heiligen Gesetzes für ihr unseliges, zum Tode treibendes Tun bedient. [...]. Der Abschnitt will also die Frage beantworten: Wie kann das an sich gute Gesetz zum Verbündeten und stärksten

Lisäksi Räisänen (useimpien kollegojensa tapaan) joutuu pitämään 7:7–25 laajana ekskurssina, "jonka Paavalin tarve selvittää lakiteologiaansa on tehnyt välttämättömäksi".⁷ Juuri lain apologiana jakso siis soveltuu melko huonosti kontekstiin. Luontevinta on tulkita jakeet 7–25 laajana perusteluna jakeille 1–6. Paavali tahtoo selittää, *miksi kristityn on kuoltava laista*, vaikka laki (Jumalan antamana) on pyhä ja hyvä (j 12). Selitykseksi hän tarjoaa, että synti käyttää lakia apunaan tullakseen "ylenmäärin synnilliseksi" (j 13). Jatko (j. 14 ss) tarkentaa ajatuksenkulkua antropologisella analyysillä.⁸

Suuntaa jatkokeskustelulle

Oma kantani ajautuu väistämättä ristiriitaan yleisesti hyväksytyyn tulkinnan kanssa, että jakeet 7–25 eivät kuvaa kristittyä, eivätkä ne siksi suoranaisesti liity jakeisiin 1–6. Varsinaisesti tulkinnan perusteli jo vuonna 1929 W. G. Kümmel väitöskirjassaan *Römer 7 und die Bekehrung des Paulus*. Hän esitti, että Room 7:7–25 kuvaa nimenomaan *ei*-kristittyä.⁹ Tästä lähtien ei toisenlaisia selityksiä ole enää oikeastaan otettu vakavasti. Esim. R. Bultmann totesi jo vuonna 1932, että hänestä asia näyttää täysin ratkaistulta: Kümmel on varmasti oikeassa.¹⁰ Saksalaisella kielialueella vaih-

Helfershelfer der Sündenmacht werden, so daß nur die Befreiung von ihm ein Leben in Gott und für Gott ermöglicht (vgl. V. 6)?"

⁷ Ks. ensimmäistä lainausta yllä. Mitä mahtaa tarkoittaa "eräänlainen" laaja ekskurssi?

⁸ Vrt. A. Nygren: *Pauli brev till romarna*. TNT 6. Stockholm 1979, 303.

⁹ Kyseinen tutkimus painettiin myöhemmin uudelleen teoksessa W. G. Kümmel: *Römer 7 und das Bild des Menschen im Neuen Testament*. Zwei Studien. TB 53. München 1974. Sivunumerot tässä artikkelissa jälkimmäisen painoksen mukaan.

¹⁰ R. Bultmann: *Römer 7 und die Anthropologie des Paulus*. *Imago Dei*. Beiträge zur theologischen Anthropologie. Gustav Krüger zum siebsigsten Geburtstage dargebracht. Hrsg. von H. Bornkamm. Giessen 1932, 138: "Mir scheint, daß diese Fragen hinreichend diskutiert worden sind, und daß die Antwort nicht zweifelhaft sein kann: die Situation des unter dem Gesetz stehenden Menschen überhaupt wird hier [sc. in Röm 7] charakterisiert, und zwar so, wie sie für das Auge des vom Gesetz durch Christus Befreiten sichtbar geworden ist."

toehtoisia tulkintoja ei esiinny lainkaan.¹¹ Englantilaisella kielialueella (Ruotsin piispaa A. Nygreniä unohtamatta¹²) harvat poikkeukset vain vahvistavat säännön.¹³ Suomessa erityisesti H. Räisänen on tukenut konsensusta. Hänen mielestään ei asiasta kannata edes keskustella.¹⁴ Kummelin tulkinnalle ei löydy haastajaa.¹⁵ Tutkimus on kerrankin saavuttanut kauan kaivatun yksimielisyyden – tosin yhdessä ainoassa kohdassa. Liioittelemata voidaan puhua eksegetiikan "ikuisesta totuudesta".

Tehtävä

Tieteenharjoittajan ainaisen ja kiitollisen velvollisuutena on kuitenkin asettaa kyseenalaiseksi kaikki, jopa itsestään selvinä pidetyt käsitykset. Siksi keskustelua ei saa koskaan lopettaa. Siksi tarvitaan jälleen yksi puheenvuoro. Luulenpa, että se ei jää viimeiseksi.

Tehtäväni on siis tutkia kriittisesti Kummelin argumentaatiota. Hän esittää lähinnä seuraavat perustelut tulkintansa tueksi:

- 1) Muualla roomalaiskirjeessä Paavali kuvaa kristityn aivan erilaiseksi kuin "minän" 7. luvussa.¹⁶
- 2) Room 7:14–25 ei kristityn kuvauksena sopisi lainkaan kontekstiin (7:1–6; 7,7–13; 8,1–11).¹⁷

¹¹ H. Hübner: Paulusforschung seit 1945. Ein kritischer Literaturbericht. ANRW II 25:4. Berlin 1987, 2668: "Nahezu die gesamte Diskussion um Röm 7 nach 1945 setzt WERNER GEORG KÜMMELs Dissertation 'Römer 7 und die Bekehrung des Paulus' voraus, indem sie entweder diese Arbeit nicht nur als Markstein, sondern als (fast) endgültige Antwort betrachtet – das gilt für fast die gesamte Forschung im deutschsprachigen Bereich – [...]."

¹² Ebd., 290–310.

¹³ Ks. luettelo Laato ebd., 139 n 3.

¹⁴ H. Räisänen: *Paul and the Law*. WUNT 29. Tübingen 1983, 109: "It is hardly necessary to argue once more that the famous passage *Rom 7.14–25* is not intended by Paul as a description of the Christian. It can by now be taken for granted that he is speaking of man's existence under the law [...]."

¹⁵ Ibid. Ks. lisäksi ebd. 1976, 426–441.

¹⁶ Kümmel ebd., 98, 104.

3) Muualla kirjeissään Paavali ei ole puhunut mitään omasta syn-tisyydestään. Hän ei näytä olleen edes tietoinen (mahdollisesta) syyllisyydestään (esim. 1. Kor. 4:4; 9, 26–27; 2. Kor. 10:3; 13,6).¹⁸

Käsittelen jokaisen perustelun erikseen oman otsikon alla.¹⁹

2. Kristitty ja "minä" – vertailua roomalaiskirjeen valossa

Yhtäläisyydet jakeiden 6:12; 7,24 ja 8,10 välillä

Vertailun lähtökohdaksi otan jakeet

6:12: "Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiis-tanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille."

7:24: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuo-leman ruumiista?"

8:10: "Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden."

Näistä jakeet 6:12 ja 8:10 koskevat epäilemättä kristittyä. Hänen tilansa näyttää seuraavalta: "Ruumis" pyrkii jatkuvasti estämään kristittyä tekemästä hyvää. Se kiihottaa häntä pahuuteen erilaisten himojensa välityksellä. (6:12: "sen himoille" viittaa alkutekstissä nimenomaan ruumiiseen). Myös synti osoittautuu kristityn vihol-liseksi. Se kuvataan ikään kuin demoniseksi persoonaksi, joka tahtoisii jälleen päästä hallitsemaan hänessä. Synnin tähden kuolema uhkaa kristittyä. Vasta viimeisenä päivänä hän on va-pautuva lopullisesti kaikesta turmeluksesta.²⁰

7:24 taas käsittelee "minän" hengellistä tilaa. Hänen ahdistuk-sensa syyksi paljastuvat kontekstin valossa (j. 7–25) lähinnä

¹⁷ Ebd., 97–98.

¹⁸ Ebd., 101–103.

¹⁹ Jatkossa seuraan melko tarkasti väitöskirjani vastaavaa esitystä (ks. Laato ebd., 143ff.).

²⁰ Laato ebd., 143–147. 8:10 ei luonnollisesti puhu kasteessa tapahtuneesta "synnin ruumiin" (6:6) kukistamisesta. Ks. ebd., 145–147.

seuraavat seikat: "Ruumis" uhkaa koitua "minän" tuhoksi. Siinä asustaa synti, joka herättää hänessä kaikkinaisia himoja (= halun rikkoa laki). Siksi kuoleman kauhea rangaistus ei ole väistynyt "minän" yltä. Hän kuitenkin toivoo vapautuvansa siitä joskus tulevaisuudessa.²¹

Yhtäläisyydet kristityn ja "minän" välillä ovat täten varsin huomattavat:

- 1) "Ruumis" on ikään kuin itsenäinen persoona, joka estää kristittyä/"minää" toteuttamasta Jumalan tahtoa.
- 2) Himot ja synnit, joihin kristitty/"minä" yhä uudelleen syllistyy, johtuvat syvimmältään "ruumiista".
- 3) Synnin tähden kuolema ei ole menettänyt otettansa kristitystä/"minästä" (tarkkaan ottaen hänen "ruumiistansa").
- 4) Paavali kuvaa synnin demoniseksi persoonaksi, joka "ruumiin" kautta vastustaa kristityn/"minän" pyrkimystä noudattaa Jumalan lakia.
- 5) Vasta viimeisenä päivänä kristitty/"minä" pelastuu täydellisesti kuoleman ruumiista.²²

"Minän" lihallisuus

Löytyykö sitten – yhtäläisyyksistä huolimatta – suuria eroavaisuuksia kristityn ja "minän" välillä? Kümmin mukaan ei lihallinen ja synnin alle myyty "minä" (j 14) voi olla kristitty.²³ Hänen käsitykseensä yhtyvät toiset eksegeetit (lähes) poikkeuksetta.²⁴ Itse pidän sitä virheellisenä. Paavali erottaa nimittäin jakeessa 18 tarkasti "minän", *joka* on liha ja "minän", *jolla* on liha. Jälkimmäinen "minä" ei voi olla yhtä kuin edellinen – lihallinen ja synnin alle myyty – "minä".²⁵ Oikeastaan jakeet 14–25 kokonaisu-

²¹ Ebd., 147–148.

²² Ebd., 148–149, 151–152.

²³ Kümmin ebd., 58–61, 98–105, 135–136.

²⁴ Ks. esim. kommentaareja.

²⁵ "Minällä", joka puhuu "minun lihastani", on liha. Sen sijaan "minä", jossa ei asu mitään hyvää, on kokonansa liha. Ks. erityisesti J. Thurén: Paulus och torah. Reflexioner kring Heikki Räisänen's arbete Paul and the

nessaan tekevät eron kahden eri "minän" välillä. Toinen on täysin turmeltunut ja taipuvainen rikkomaan lain. Toinen taas on hyvä ja halukas noudattamaan sitä. Epäsopu "varsinaisen minän" ja "vieraan minän" välillä aiheuttaa vakavia ristiriitoja. Lukijalle ei missään vaiheessa jää epäselväksi, kumman puolella "minän" sympatiat ovat. "Pattitilanne" syntyy siksi, että "vieras minä" tavallaan takertuu "varsinaiseen minään" eikä halua hellittää otettaan.²⁶

Edelleen 8. luvun mukaan lihan mieli "ei alistu Jumalan lain alle" (j 7). Hengen mieli taas alistuu (vrt. j 6). Koska 7. luvun mukaan "minä" yhtyy ilolla Jumalan lakiin "sisällisen ihmisen puolesta" (j 22), ei hänellä voi olla lihan mieltä. Silloin hänellä täytyy olla Hengen mieli. Muuta vaihtoehtoa ei ole tarjolla. Vaikka Henkeä ei suoranaisesti mainita 7. luvun lopussa, johtuu "varsinaisen minän" myönteinen asenne "hengelliseen lakiin" (j 14) epäilemättä juuri Hengen vaikutuksesta.²⁷

"Minän" kykenemättömyys noudattaa Jumalan lakia

Hyvästä tahdostaan ja vilpittömistä yrityksistään riippumatta "minä" epäonnistuu toistuvasti ja raskaasti mielensä toteuttamisessa. Hän joutuu tunnustamaan:

"Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen (*katergazomai*); sillä minä en toteuta (*prassoo*) sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen (*poioo*)." (7:15)

Kümmelin mielestä "minän" epätoivo ja kykenemättömyys hyvään ei missään tapauksessa sovi kristittyyn.²⁸ Jälleen useimmat

Law, 1983. *Judendom och kristendom under de första århundradena I*. Stavanger 1986, 171.

²⁶ Laato ebd., 147–148, 153–155.

²⁷ O. Modalsli: Gal. 2, 19–21; 5, 16–18 und Röm. 7, 7–25. *ThZ* 21 (1965), 34 ja J. I. Packer: The "Wretched Man" in Romans 7. *Studia Evangelica*. Vol. II. Papers presented to the Second International Congress on New Testament Studies. Part I: The New Testament Scriptures. Ed. by F.L.Cross. TU 87. Berlin 1964, 625–626.

²⁸ Kümmel ebd., 58–61, 98–105, 135–136.

eksegeetit yhtyvät hänen arvioonsa varauksetta.²⁹ Kontekstin tarkkaanalysoiminen johtaa kuitenkin toisenlaiseen tulokseen. "Minä" selittää jakeessa 17, että loppujen lopuksi paha ei tee hän itse vaan hänessä asustava synti. Verbi "tehdä", "saada aikaan" (*katergazeshai*) esiintyy myös jakeissa 8 ja 13. Molemmissa on subjektina synti. Objektina on "kaikkinaiset himot" (j 8) ja "kuolema" (j 13). Näin ollen "minä" ei siis jakeessa 15 tunne omakseen sitä, että (demoninen) synti on tuottanut hänelle kuoleman herättämällä hänessä kaikkinaisia himoja.³⁰ Oikeastaan himo (*epithumia*) on "kaikkien syntien äiti", perussynti. Jae 7 tiivistää koko Mooseksen lain yhteen käskyyn "Älä himoitse". Täten pelkkä "ulkonainen" hyvän tekeminen ei vielä riitä. Vaaditaan puhtaita motiiveja. Varmaankaan "minä" ei aina pysty tekemään hyvää edes "ulkonaisesti". Joka tapauksessa hän ei koskaan, nimittäin niin kauan kuin synti herättää hänessä alituisen kaikkinaisia himoja, pysty tekemään hyvää täysin vilpittömästi.³¹ Siksi ei "minän" sisäinen ahdistus tunnu oudolta kristitystäkään, jonka "ruumis" jatkuvasti himoitsee (ks. yllä).

"Minän" voimattomuus muuttaa itseään

Erityistä huomiota ansaitsee vielä jae 25b. Usein se selitetään yksinkertaisesti glossaksi, vaikka kaikki käsikirjoitukset puhuvat sen aitouden puolesta.³² Perusteluna esitetään, ettei jae sovi kontekstiin.³³ Siinä "minä" toteaa alistuneesti ja voimattomasti omista mahdollisuuksistaan tulla paremmaksi:

"Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia."

²⁹ Ks. esim. kommentaareja.

³⁰ Laato ebd., 157.

³¹ Ebd., 157–159.

³² Kümmel (ebd., 67–68) varoittaa oikeutetusti, "an dem variatenlos überlieferten Text etwas zu verändern".

³³ Varsinaisesti R. Bultmann: Glossen im Römerbrief. *ThLZ* 72 (1947), 198–199. Hänen jälkeensä monet muut. Räisänen yhtyy Kümmelin ajatukseen (ebd., 65–66), että jae 25b "sopii väljästi ottaen yhteenvedoksi j. 14–24 sanotusta" (ebd., 431). Väite ei ole saanut liiemmästi kannatusta.

Jos kuitenkin hyväksytään edellä hahmottamani tulkinta, jae nivoutuu saumattomasti kontekstiin. Yksi ja sama henkilö palvelee sekä Jumalaa että syntiä. Kyse ei ole tietystikään lihallisesta ihmisestä, joka palvelee vain syntiä. Kyse ei ole myöskään täydellisestä kristitystä, joka palvelee vain Jumalaa. Pikemminkin Paavali puhuu itsestään tai jokaisesta kristitystä samalla kertaa syntisenä ja vanhurskaana.³⁴

3. Room 7:14–25 suhteessa kontekstiin

Käsittelen aluksi jakson 8:1–11 (vrt. jo edellä), sitten jaksot 7:1–6 ja 7:7–13 sekä lopuksi lyhyesti luvut 5–8.

a) 8:1–11

Kümmel ja useimmat eksegeetit hänen jälkeensä tulkitsevat jakeen 2 vastaukseksi "minän" syvään kaipaukseen tulla pelastetuksi kuoleman ruumiista (7,24).³⁵ Tulkinta osoittautuu kuitenkin lähemmin tarkasteltuna melko väkinäiseksi. 8,2 puhuu nimittäin vapaudesta "synnin ja kuoleman *laista*". ilmaus viittaa pikemminkin "synnin (ja kuoleman) lakiin", joka on "minän" jäsenissä (7,23). Kuoleman *ruumiista* vapautuminen ei tässä yhteydessä nouse mitenkään esille.³⁶ Se ei edes kristityn kohdalla ole tapahtunut (8:10–11; vrt. yllä ja j. 23). Samoin "varsinainen minä" on kyllä vapaa synnin ja kuoleman laista, mutta ei kuoleman ruumiista, jossa se vielä vaikuttaa (vrt. yllä). 8:5–9 taas osoittaa, että kristitty – toisin kuin lihallinen ihminen – yhtyy iloiten Jumalan lakiin. "Minän" asenne on yhtäläinen (7:22; vrt. yllä).

Mitä sitten merkitsee lain vanhurskauden täyttäminen "meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen" (8:4)? Minkäänlaista synnittömyyden vaatimusta ei tekstistä tietenkään pidä etsiä. Hengen mukaan vaeltaminen ei missään tapauksessa tarkoita lihasta saavutettua lopullista voittoa. Täydellisyys ei ku-

³⁴ Laato ebd., 161–162.

³⁵ Kümmel ebd., 68. Samoin useimmat kommentaarit.

³⁶ Laato ebd., 149–150.

ulu kristityn tuntomerkkeihin. Hänessä ja hänestä käydään jatkuvasti ankaraa taistelua (esim. Gal 5:17).³⁷ Parhaimmillaan kristitty kykenee "kuolettamaan" lihan *teot* (8:13). Koskaan hän ei pysty tukahduttamaan lihan *himoja*. Ne vaivaavat häntä taukoamatta ja toisinaan valitettavasti jopa toteutuvat pahoina tekoina (vrt. yllä).

Lain vanhurskaan vaatimuksen (*dikaiooma*) täyttämässä pääpaino siirtyy täten välttämättä Jumalan toimintaan (*pleeroothee*, *passivum divinum*).³⁸ Hän on (kasteen yhteydessä?) vuodattanut rakkautensa (= lain täyttymys) Pyhän Hengen kautta "meidän sydämiimme" (5:5).³⁹ Kaikki käskyt ovat siten itse asiassa tulleet täytetyiksi kristityssä (vrt. 13:9–10; Gal. 5:14). Luonnollisesti hän haluaisi omassa elämässään myös konkreettisesti noudattaa lakia rakastamalla Jumalaa ja lähimmäistään. Vilpitön pyrkimys ei silti onnistu kuten 7:14–25 osoittaa.

b) 7:1–6

Kümmel yrittää todistaa, että laista vapaa kristitty (erityisesti j. 4 ja 6) ei voi olla lain alla kamppaileva "minä".⁴⁰ Hänen todistelunsa kaatuu omaan mahdottomuuteensa. "Minä" ei nimittäin missään väitä olevansa lain alla.⁴¹

c) 7:7–13

Toisaalla olen perustellut kantani, että jakeet 7–13 (vastoin Kümmelin käsitystä) kuvaavat ja selittävät Aadamin ja Eevan syntiinlankeemusta, joka varsinkin juutalaisten traditioiden mukaan sai alkunsa juuri himoitsemisesta.⁴² Tässä yhteydessä riittää, että tulos nyt suhteutetaan jakeiden 14–25 tulkintaan.

³⁷ Laato ebd., 164–165.

³⁸ E. Käsemann: *An die Römer*. HNT 8a. Tübingen 1980, 210.

³⁹ "Jumalan rakkaus" (5:5) on epäilemättä *genetivus subiectivus*, ei *genetivus obiectivus* (ks. kommentaareja). Samalla se on kuitenkin "Gottes Liebesmacht" (Käsemann ebd., 127) tai "wirkende Kraft" (G. Bornkamm: *Paulus*. KUT 119. Stuttgart 1987, 222–223) kristityssä.

⁴⁰ Kümmel ebd., 97.

⁴¹ Laato ebd., 167–168.

⁴² T. Laato: Synti ja laki roomalaiskirjeessä. Tarkastelun kohteena 5:12–21 ja 7:7–13. *Muuttumaton ja muuttuva*. STI:n vuosikirja. Toim. E. Junkkaala. Pieksämäki 1991, 122–129.

Koska syntiinlankeemus paratiisissa oli ainutkertainen tapahtuma, ei se voi toistua myöhemmin. Pikemminkin "minä" lukee oman historiansa Genesiksen toisesta ja kolmannelta luvulta. Hän suorastaan samaistuu "Eeva-adamiin".⁴³ Subjekti ei tietystikään vaihdu jakeiden 7–13 ja 14–25 välillä⁴⁴, joten molemmissa jaksoissa puhutaan – vain kristitystä! Edellinen kertoo hänen menneisyydestään langenneen ihmiskunnan jäsenenä, kun taas jälkimmäinen hänen nykyisyydestään uuden ihmiskunnan (tosin yhä vielä puutteellisena) edustajana.⁴⁵ Aikamuodon vaihtuminen aoristista (j. 7–13) preesensiin (j. 14–25) vahvistaa, että kertomuksessa siirrytään menneisyydestä nykyisyyteen.⁴⁶

d) 5–8

Luvut 5–8 käsittelevät laajasti ottaen *kristityn* suhdetta eri turmiovaltoihin, nimittäin Jumalan vihaan (luku 5), syntiin (luku 6), lakiin (luku 7) ja kuolemaan (luku 8). Jos 7:7–25 kuvaisi *ei-kristittyä*, se muodostaisi valtaisan ekskurssin varsinaisesta aiheesta.⁴⁷

Johtopäätös

Yhteenvedon voidaan todeta, että Room. 7:14–25 sopii kontekstiin, jos ja vain jos se ymmärretään kristittyä koskevaksi.

4. Room 7:14–25 suhteessa rinnakkaiskohtiin

⁴³ G. Theißen: *Psychologische Aspekte paulinischer Theologie*. FRLANT 131. Göttingen 1983, 253–262 lainaa psykologiasta käsitteen "Rollenübernahme". Sitten hän soveltaa sitä "minän" monologtiin: "Das Ich übernimmt in Röm 7,7ff. die Rolle Adams und gestaltet sie im Lichte der eigenen Konflikterfahrung um." (ebd., 205). "Minä" ei kuitenkaan *näyttele* Aadamia. Hän suorastaan *samaistuu* Aadamiin.

⁴⁴ Kümmel ebd., 90.

⁴⁵ Laato ebd. (1991), 175.

⁴⁶ Ebd., 175 n 2.

⁴⁷ Laato ebd., 175–176.

Vääriä rinnastuksia

Jakeet 1. Kor. 4:4; 9, 26–27; 2. Kor. 10:3 ja 13:6 eivät suoranaisesti – vastoin Kümmelein käsitystä – puhu Paavalin syntisyydestä tai synnittömyydestä. Hän kiistää ainoastaan tehneensä *virkeviriheen* (1. Kor. 4:4; 2. Kor. 10:3) sekä hyljänneensä joko *evankeliumin* (1. Kor. 9:27) tai *Kristuksen* (2. Kor. 13:6 erityisesti j. 5 valossa) ja siten joutuneensa "kelvottomaksi".⁴⁸

1. Kor. 15:50–57

Lisäksi Kümmelein ei huomioi jaksoa 1. Kor. 15:50–57, joka suoraan puhuu kristityn syntisyydestä. Yhtäläisyydet Room 7:14–25 kanssa ovat silmiinpistävät⁴⁹:

- 1) Kristitty/"minä" ei ole vielä lopullisesti vapautunut kuoleman vallasta.
- 2) Kuolema pitää kristittyä/"minää" vallassaan, koska hän edelleen syyllistyy syntiin.
- 3) Syvän turmeluksensa tähden kristitty/"minä" ei pysty täyttämään lakia täydellisesti.
- 4) Oikeastaan laki sitoo kristityn/"minän" syntiin, koska synti saa voimansa laista.
- 5) Vasta viimeisenä päivänä kristitty/"minä" vapautuu täydellisesti laista, synnistä ja kuolemasta.
- 6) Silloin kristitty/"minä" pelastuu "ruumistaan" (= "vanha ihminen").
- 7) Pelastus toteutuu Jeesuksen Kristuksen kautta.
- 8) Tietoisuus tulevasta pelastuksesta sytyttää jo nyt kristityssä/"minässä" kiitollisen mielen Jumalaa kohtaan.⁵⁰

Koska kerran 1. Kor. 15:50–57 puhuu kristitystä, täytyy myös Room 7:14–25 puhua kristitystä.

⁴⁸ Laato ebd., 176–178.

⁴⁹ Thurén (ebd., 171–172) on ensimmäisenä pyrkinyt ratkaisemaan kysymyksen "kuka 'minä' on?" vertailemalla 1. Kor. 15:50–57 ja Room. 7:14–25 keskenänsä.

⁵⁰ Laato ebd., 179–180.

Gal 5:17

Yhtä lailla Kummel jättää huomioimatta, että jo muodollisesti ja-
keet

Gal 5:17d: *hina mee ha ean theleete tauta poieete*

Room 7:15: *ou gar ho theloo touto prassoo ja*

Room 7:19: *ou gar ho theloo poioo agathon*

muistuttavat toisiaan.⁵¹ Samoin myös asiallisesti: sekä Galatian kristityt että "minä" eivät pysty tekemään, mitä haluavat (nimittäin täyttämään lakia). Syynä ovat lihan himot, jotka uudelleen ja uudelleen estävät heitä tekemästä hyvää täydestä sydäimestä (tai jopa kokonaan). Siksi kristitty pysyy elämänsä loppuun asti sekä syntisenä että vanhurskaana. Paremmaksi ei hänen tilansa tässä ajassa muutu.⁵²

Johtopäätös

Täten Room 7:14–25 ei siis kristityn kuvauksena ole ainutlaatui-
nen. 1. Kor. 15:50–57 ja Gal. 5:17 ovat selviä rinnakkaiskohtia.
Mistään lain apologiasta ei varsinaisesti ole kysymys.

⁵¹ Esimerkiksi P. Althaus: "... Daß ihr nicht tut, was ihr wollt" (Zur Auslegung von Gal. 5, 17). *ThLZ* 76 (1951), 17.

⁵² Laato ebd., 182.